

“Estimada Aurora”
del llibre *Les maniobres de l’amor. Tots els contes, 1958-2001*

Baltasar Porcel

Capítol I
Plats combinats

He vist l’Aurora. Ha estat la primera vegada després del nostre trencament. Jo entrava en un d’aquests restaurants de plats combinats, a la Rambla de Catalunya. El dia era humit i brut, d’aquells que converteixen Barcelona i els meus cabells en una pellerina mullada i sutjosa. Al restaurant tot resultava estantís: els entrepans amb l’escarola flàccida, les cambreres d’aire absent i pell d’una pal·lidesa esgarrifosament allunyada de qualsevol connotació eròtica, la decoració de tons rosats i blau cel, el públic amb vestits massa amples o massa estrets i sens dubte massa barats.

No és tampoc que jo sigui un dandi. Portava una americana de no sé quin modista galleg diuen que a la moda i que m’havia comprat a les rebaixes de gener. Bé: em penjava pertot, sembla que a posta, i no m’amagava la panxa. L’havia vista a l’aparador de la botiga entaforada a un maniquí. Quan m’imaginava en ella, pensava en el maniquí i no en l’home una mica pesat, una mica desdibuixat, amb l’aparença una mica de tòtila, que en realitat sóc. Embolicat amb aquella americana baldera resulto molt ample i, per tant, cepat. Era aquest l’individu que reflectia el mirall del restaurant a mesura que jo entrava i que em mirava, l’ànim progressivament decaigut.

—Hèlios, Hèlios! —repetia una veu amb galls de crispació.

Jo sabia per les ones emotives que la crida anava per mi, però ni em dic Hèlios ni dins el meu cap tenia l’Aurora per res des de feia un munt d’anys, ni molt menys recordava que ella m’anomenés així en la intimitat, car afirmava que jo era com el Sol.

(p. 53)